

Никола Вапцаров

Кино

Отвънка беше шум
и светеха реклами.
В афиша
пишеше:
„Една човешка драма.“
Отвънка беше шум
и конника на Крум
се потеше
от стискане
в дланта ми.

И стана тъмно.
В белия квадрат
лъва на „Метро“
сънно се прозина.
И изведнъж – шосе,
след туй гора
и в дъното небе –
просторно, синьо.

И на шосето,
точно на завой,
се срещат две луксозни лимузини.
Това е нашия герой
и нашта героиня.

След удара
излиза джентълмен
и взема във ръцете си чилични
като перце примрялото момиче.

Отваря си очите –
те горят,
премрежват се
и гледат небосвода,
Да видиш ти какво момиче, брат –
като жребица от разплодник!...

В дърветата –
разбира се, славей.
Ръми над тях спокойно синината.

Примамлива и мека зеленей
отгатак шанците
тревата.

Един размазан Джон
целува страстно Грета.
По устните му –
сладостна лига...
Стига!

Къде е тъка нашата съдба?
Къде е драмата?
Къде съм аз? Кажете!
В гърдите ни опрян е за стрелба
на времето барутно пистолета.

Та можем ли да любим
и скърбим
с наивната ви лековерност?
Гърдите ни са пълни с дим,
а дробовете ни – с каверни.

Така ли срещаме на път
любимите си
с лимузини? –
Изгрява любовта ни
в труд –
сред дим,
сред сажди
и машини.

И после... Сивия живот,
борба за хлеб,
мечти неясни;
и вечер – тесното легло,
в което неусетно гаснем...

Това е то.
Това е драмата.
Станалото –
е измама.

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11421>]